

BİR NACIYE MASALI

Mehmet Akif DUMAN

Gazetenin üçüncü sayfasında değil, ilk sayfasında, altta renkli renkli fotoğrafını vermişler Naciye'nin.

Hakkında pek bir şey bilmediğimi sandıkça küçük ateş karıncaları gibi burun deliklerimden kaçışıverdi sesli harfler. Hapşırıldım. Tüm kafe, koyu beyaz fincanlarından çıplak kadın bacaklarına kadar benim cümlele-
rimle bezendi.

Lisedeyken aynı okuldaydık. Birkaç yıl öncesine kadar aynı mahallede sabahları ekmek alırken ve akşamları perdeler çekilirken karşılaştık. Bazen de sahilde rastlardım ona. Kıyıda yürümezdi ya da uzatmazdı ayakları dalgalı dalgalı, tuzlu tuzlu. Öylece uzakları, denizin gökyüzü ile birleştiği gri ve bulanık karanlığa bakardı. Belki bir denizkızı olmak isterdi ya da küçük, kenarında siyah üç beş lastik bağlı ama güvertesi dantellerle süslü bir teknenin kaptanı olmak.

İç içe geçen seslerin tam olarak ayrılmadığı, musikinin gürültü ile karıştığı öğlen saatlerine yaklaşıp kadar takip ederdi tuzlu su kokusu beni. Kızların renkli parfümleri sınıfın boyası kavlamış kapısında beni yakalar; korna sesleri arasında sıkışıp kalmış medeniyetin edebiyatını, tarihini, coğrafyasını çiçek çiçek süslerdi.

Sürekli su içerdi Naciye. Herkes ikişer üçer toplanır, güler, oynarken o yalnız bir köşede zamanın geçmesini beklerdi. Yeni tanışan insanların yaş, memleket, meşgale ve istikbal esaslı sohbetlerine o kadar uzak görünürdü ki. Arada bir su içerdi Naciye. Şarap tadar gibi, dudaklarını yalayarak. Sarhoş ola ola belki de. Bardak dibi gözlüklü bir kız gelirdi bazen yanına, ders çalışırlar kantinde; zil çalmadan kitaplarını, defterlerini, varlarını yoklarını

toplayıp hicret ederlerdi. Az da olsa su içerdi Naciye. Gözleri yeni ağlamış gibi kızardığında, uzun saçları püskül püskül beline ayaklarına dolandığında. Zehir tadar gibi, yüzünü ekşite ekşite içerdi.

Bacakları kısa, kalçası geniş, beli ince, omuzları düşük ama baygın bakışlı, uzun kirpikli ve hatta gür kaşlı idi Naciye. “Kadının vücut kılları cımbız icat edildikten sonra peri tüyüne döndü.” derdi amcam. Bir Orta Çağ ressamının yıllarca emek vererek yaptığı rengi solmuş ama kıymetli bir tablodan fırlayıp aramıza karışmış, hâlâ ıslak olan eteğinin geçtiği yerlerde topuk izi değil de çamurlu, bulanık, kederli bir yol bırakır gibiydi.

Bir keresinde beraber yürümüşük son duraktan eve kadar. Köpeklerin kuyruklarını büküp çöp kutularını mahallenin delisinden teslim aldığı bir günde kırmızı paltosunu koklaya koklaya yürüdüm. Çok konuşmadı, aklımda bir leblebi sevdiği kaldı, bir de annesi gibi olmaktan korktuğu.

Lakin bir başka güzeldir Naciye. Evin çiçekli perdelerini asarken kafasına doladığı yazmanın oyaları kadar kırmızıdır dudakları. Belki küpelerinin ucundaki sarı yapraklar birbirine çarptıkça çıkardığı ince, sızım sızım ses, yanağındaki belli belirsiz gamzelerin içine saklanan küçük bir çocuğun can vermeden evvel dilediği amamlara karışmaktadır. Öksürür gibi, yutkunur gibi, mırıldanır gibi bakar etrafına. Tek bir kelebeğin, şakıyan tek bir kuşun ve bir tek martının olmadığı gri betonlar arasında nefes alamaz da yutkunur damağında kalan son parça deniz tuzunu.

Sonra bir gün evlendi Naciye. Düğün mahalle arasında oldu. İki balkon arasında süs asarken düşüp burnunu kıran sütçü dışında vukuat yaşanmadı. Balkondan balkona ışıl ışıl, yarısı bulanık ampüller altında baygın bakışları en fazla bizim pencereye takıldı Naciye'nin.

Amcamın fotoğrafına bakarak tavandan sarkan örümcek eşliğinde söyledim:

- Kimseye ümit vermedim ben. Benim gibilerden koca falan olmaz. Tamir etmeye çalıştıkça bir tarafını mutlaka bozan aşçılar gibiyiz. Köfte ekmeği olmaz, aşurelik tahıl olmaz bizden.

Kulaklarını kapattı ellerini kullanmadan dedem. Fotoğraf yere düştü. Halının desenlerinde kayboldu iplik iplik.

Belki bir denizkızı idi Naciye. Suyun altında hükmü geçenlerle tartışmış, emirlerine itaat etmemiş, bir anda karada parmakları ayaklarından türemiş hâlde bulmuştur kendini. Uzun uzun, nefes almadan kabarcıkların arasından iğne iplik geçerek bakardı suya. Rüzgârlı havalarda beyaz çarşaflar gibi

bükülen, bir anda yukarı aşağı her inişinde damarlara ağır ağır deprem zerk eden deniz; şehirlerarası otobüs yolculuklarının ter, küf, toz zerresi, daha çok rutubet, hayal kırıklığı, bozuk para, sigara izmariti, yakası sararmış gömlek, soluk bavul, kurumuş meşrubat lekesi ve en çok da uyku kokan havası ile birleşir, ağır ağır uzaklaştırırdı beni masal dünyasından. Bazen saçları dolanırdı yanaklarına, yüzü görünmezdi. Belki ağır ağır kımıldayan dudakları ile dua ederdi. Belki bir şiir fısıldardı unutmamak için ya da mışıl mışıl bir şarkı bırakırdı güneş görmeyen yosunların arasına.

Dedim ya Naciye başkadır. İki hafta sonra geri döndü ana evine. Kocası fena dövmüş. Ayağı aksamadı, kolu da sargı bez içinde değil. Suratı daha aydınlık ama yine de dayak yemiş.

Naciye'nin babası, damadını mahallenin girişinde kıstırmış. Top gibi oynamış çam yarması ile mahallenin fahri ve manevi ağabeyleri.

Naciye bir hafta kaldı baba evinde. İki hafta kaldı ana evinde. Üç hafta kalamadı.

Sütçünün burnundaki sargı açıldığı gün döndü kocasının yanına.

Annemin migreninin azdığı bir geceydi. Dedemin fotoğrafı amcamınkinin ardından halıda yüzerken küçüğünün yanındaki parmağım sızladı.

Sürekli su içiyor olmalı Naciye. Camlarına insanların sıvandığı binaların dibinde otobüs beklerken, pastane vitrinindeki kara orman meyveli pastada mum mum “iyi ki doğdun”u okurken, mahallenin delisi çöpte ne var ne yok diye kirli parmaklarını ovuştururken o su içerdi. Daire daire silinen, nokta çizgi bükülen dumanlar apartman çatılarındaki yorgun kargaları müjdelerken gelirdi otobüs. Ön koltukta kitaplarına sarılırken kapanıverirdi iştahı. Uzaklaşan okul duvarına yorgun yorgun bakardı, yanına oturan yaşlı kadına korka korka. Az da olsa su içerdi Naciye. Gözleri yeni uyanmış gibi kızardığında, uzun saçları püskül püskül beline ayaklarına dolandığında. Rakı tadar gibi, yüzünü ekşite ekşite içerdi.

Yine de bir başka güzeldir Naciye.

Üç gün sonra bu sefer babası alıp geldi Naciye'yi. Adamın yüzü kırmızı mı, paslı teneke mi, şerbet şerbet pamuk şeker mi ayırt edemedim.

Perdeyi kıstı annem. Gözlerini açtıkça açtı, daha fazla balkon, kapı ve pencere doldurdu karşı apartmandan gözlerine.

Son dayakta ciddi hasar almış omurilik. Babasının dirseğinde bükülen ince uzun eller hayata tutunmaya çalışan iki parça tırnak.

Amcam yeniden dillenir gibi oldu: “Şerefsiz köpek! Yazık değil mi lan güzelim kıza? Hem bir başkadır Naciye. Bir başka kısıdır bacakları.” diyecekken büküverdim çekmeceyi. Düşüverdi siyah beyazlar iki kat aşığı intihar kıvamında.

Ne diyordum... Sonra her gün balkonda oturup bulutları, yıldızları, bizim göremediğimiz gök cisimlerini seyreder bulduk Naciye’yi.

Annemin maydanoz ayıklarken başlayan vah vah’ları pilav suyunu çekerken de bitmedi.

Meğer öyle böyle dayak yememiş Naciye. Bayağı sakat kalmış. “Yürür de çocuk işleri muallakta.” demiş beyaz beyazlı doktorlar.

Rengi solmuş ama kıymetli bir tabloda fırlayıp aramıza karışmış, hâlâ ıslak olan eteğinin geçtiği yerlerde topuk izi değil de kanlı, kemikli bir yol bırakır gibidir Naciye. Köpeklerin kuyruklarını büküp çöp kutularını ele geçirdikleri gecelerde gözlerini kapar, bir anda sahilde bulur kendini. Saçları uzar uzar, ufkun ötesinde bir fenere dolanır. Orda bir başına, ışıklar içinde, yıldızların köşelerini sayarak ninniler mırıldanır.

“Sen işine bak, bilirsin bir başkadır Naciye’nin dudakları. Kim içer şişe şişe suyu her gün erinmeden.” dedi dedem. Bıyıklarını yayıp gülümsedi üstüne rende rende. Mutlu olmak için şart bıyık. Dedem kadar, babam kadar kıllı olmalıyım. Erkekler için cımbız icat edilinceye kadar İsa Mesih hükmüne ulaşır, mührü bile talep eder göğüs kıllarım.

Ameliyat oldu Naciye. İyileşti Naciye. Ekmek aldı Naciye. Kilo verdi, boyu uzadı. Hatta daha da güzelleşti Naciye. Sonra evine döndü.

Babam duymuş bakkalın önünce leblebi tozu yalayan çocuklardan. Bunun kocası, bunun babasına, bu kadar para vermiş.

Bir başka bahtsızdır Naciye. Evin çiçekli perdelerini asarken kafasına doladığı yazmanın oyaları kadarilmek ilmehtir dudakları. Yanağındaki belli belirsiz gamzelerin içine saklanan çocuk, çoktan ölmüş olmalı. Sahilde kılmıldanan dudakları dua okuyor olmalı. Çok uzaklara bakarken kaçmayı diliyor olmalı. Bir beyaz atının, bir prensin, bir kralın, bir şövalyenin onu alıp denizin bittiği yerdeki şatosuna götürdüğü masalı çoktan unutmuş olmalı.

Naciye gelmedi geri. Daha da durumunu merak etmedi giderek kimse, mahalle muhtarı bile unuttu olanları.

Çökelek yedim, makarna suyunu besmelesiz döktüm lavaboya, hatta tek ayak üstünde işedim bahçedeki dalı kırık incir ağacının dibine. Yine de aklıma gelmedi Naciye ama dedim ya, bir başka dayanıklıdır Naciye.

“Ne vardı sen alaydın şu kızı. Çocuk yapardınız. Beziydi, mamasıydı derken geçip giderdi zaman.”

Amcam çekmeceye konuşuyor kendi kendine. Masanın dibinde ters dönmüş üstünden hamam buharı tüten böceği alıp attım çekmeceye. Sustu. Küfretti uzun uzun.

Naciye intihar etmiş. Adam atmış onu köprüden ya da öldürüp suya attı babası. Olmadı ben boğazladım suyun içinde Naciye’yi. Öldü, gitti.

Gazetenin üçüncü sayfasında değil, ilk sayfasında, altta renkli mi renkli fotoğrafını basmışlar Naciye’nin.

Yahu demez olaydım, bir başka güzeldi Naciye. Cesedi şişmiş, geniş alını morarmış, güzel gözleri renksiz, dudaklarında birikmiş kan topakları. Bir varmış, bir yok olmuş. Yosunlar dolanmış ince ince. İnce, ince...

Dedem kıyılandı. Amcam ağızından hamam böceği ile fırladı dışarı. Babam bıyıklarını kesti, annem birbirine dikti perdeleri. Sütçü burnunu bağışladı bir ihtiyaç sahibine. Leblebi tozları kapladı tüm mahalleyi. İşte, o zaman hatırladım.

Keşke Naciye’ye “abla” demeseydim.